

Pincehelyi Párbeszéd

A „Pincehelyért” Egyesület hivatalos havilapja

4. Évfolyam 6. szám

Megjelenik 800 példányban

2001. Június

Felelős kiadó: Farkasné Horváth Mária; Felelős szerkesztő: Gyulási János

Kiadvány: Gyulási János

Lapunk megjelenését az Önkormányzat támogatta! Pincehelyről az Interneten : pincehely.ini.hu

1965 – 2001 (múlt – jelen)

Nyár elő. Ballagási idő.

Időpont: 1965. Mint végzős osztály ballagtunk a pincehelyi iskolában. Végre, vége a tanításnak, kezdődnek a felnőtt évek, boldogság, ünnep, felszabadultság. Tanáraink ugyan beszéltek az élet buktatóiról és az élet maga a küzdés – mondták. Mi csak azt értelmeztünk belőle, ami nekünk fontos volt. El is hittük, megyünk az életbe. Egyik-másik osztálytársam nagybetűkkel, krétával felírta a táblára ÉLET.

Akkor még nem tudtuk, az élet gyötrelem, állandó lemondás valamiről. Igaz, vannak szép időszakok is, szép napos oldalak – mi valószínűleg ezt vártuk. De a ránk szakadt gondtalanság mellett fel sem merült bennünk az életnek vannak gondjai is, hogy ezzel a nagybetűs étellel elszállt a szép gyermekkor. Ennyi idő után kereshetjük a gondtalan idillt, még az érzése is elfakult. Ha nézem a ballagási csoportképet a múlt szilánkjai felbukkannak. A dolgozatok, csínytevések, drukok az órán – jaj csak ne feleljek –. A lányok, fiúk képét nézve az ujjam meg-megáll néhány arcon, bizony sokan elmentek közülünk, a hant eltakarja őket. Hova lettek a zsvajos-zsibongós évek!

Szövődtek alkalmi és életre szóló barátságok. Van amelyikükkel talán a csoportkép készítésekor találkoztam utoljára. Más világ volt!

Az iskola épülete nem változott. A tablókat viszont kicserélődtek, azok az osztálytablókat, amit mi láttunk a falakon már az enyészete, a múlté. Milyen érzés lenne a gondokat, előítéleteket félretéve beülni a padba a régi tanárokkal, a régi osztálytársakkal magyar, történelem, vagy matek órára? Mennyi elfelejtett emlék felelevenedne?

Néhány osztálytársam már tanít, a mi tanáraink közül már senki sem tanít, idősebb generáció nálunk. A felsőbb iskolákba évekig éltem abból, amit itt tanítottak. Volt tantárgy, amit évekig nem kellett tanulnom, mert megtanították velem. Mégis jeles voltam. Ma már egy sorát sem tudnám dolgozatba leírni, na de akkor! Volt kedvenc tanár, kedvenc tantárgy. Ki, hogy tanított az is befolyásolta a választást. Ma már csak emlék. Múlt. Volt.

Az iskola nem változott. Nem változott? Az udvar tele van tanulókkal, mint régen? A lépcsőház zajos? Csak volt. Ma kevés a tanuló. Kérdezem: miért másik iskolában tanulnak? Ugye nem pénz, vagy segédeszköz kérdése. Az eredője miért? Érdeke valakinek, hogy a pincehelyi gyerekek a pincehelyi iskolában tanuljanak? Egy régi tv-riport keretében elhangzott: „A jó hírű pincehelyi iskola”. Miért csak a múlté? Múlt. Volt.

Így öszülő halántékkal a múlt húrjait pengetve, de messze van! Vajon igaz volt? Ballagtunk több

mint negyvenen nyolcadikosok, vártuk az élet ígérését...

Tóth Ferenc

Vendégvárás...

2001. június 21. Délután 3 óra.

A pincehelyi Művelődési Házban nagy a sürgésforgás. A högyész nyugdíjasokat várjuk nagy izgalommal, vendégségbe.

Három órakor meg is érkeztek, autóbusszal. Volt nagy öröm, hogy újra találkozhatunk testvérklubunk tagjaival. Olyan volt a találkozás, mintha a legközelebbi rokonaink látogattak meg volna bennünket.

Igaz az ismeretségünk és a jó barátságunk immár 15 éve tart.

A délután jó hangulatba telt el. Mindenki mesélt az utolsó találkozás óta vele történt eseményekről. Versek, énekek szóltak meg az önjelölt előadók szájából. Zenészünk, akit már több éve klubunk zenészenek tartunk, szebbnél-szebb zeneszámokkal örvendeztette meg a hallgatóságot.

Mikor jól kibeszélgettük magunkat, feledve legalább egy délutánra a hétköznapi gondjait, nyolc óra körül, jó hangulatba és sok-sok jókívánsággal véget ért egy nagyon szép találkozó.

Milyen szép és jó lenne, ha mindig, mindenütt így szeretnék és tisztelnék egymást az emberek.

Gy . J - né

2001. május 19-20 Pacs. II. Európai 3D Vadászjász Kupa...

A verseny lényege: vadászat imitáció, háromdimenziós életnagyságú állatalakokra. Lefolyása: Két nap, két pálya; pályánként húsz cél, célonként egy lövés. Találatok: (legbelső kör csak a döntőben 12 pont). Belső kör 10 pont, külső kör 8 pont, az állatalak 5 pont.

A verseny célja: II. Európa kupa elnyerése, kategóriánként. Első nap: A majd négyszáz fő versenyző sereg elirányítása egy kis gondot okozott a szervezőknek, de végül is kis időcsusszással minden elrendeződött, és másnap már zökkenőmentesen ment minden. Versenyen kívüli időben a régió különböző kulturális és hagyományörző bemutatóit tekinthettük meg. Volt táncos, lovas, citerás, haditornás és rendőrségi bemutató. Az igényes büfé és a tó hűsítő vize kinek-kinek frissítő percek szerezhetett. Csapatunk is kipróbálta ezeket a dolgokat. Az esti tábortűz, sátorozás, a faluban egy séta és a jó társaság növelte a verseny jó hangulatát. A péntek esti vihar és szemerklő eső után szombat – vasárnap kiváló nyár eleji időnk volt, ami igazán kellemessé tette a hétvégénket.

Eredményről: Az Európa kupát nem hoztuk el, de úgy érzem mindenki meg volt elégedve az eredményével, és azzal az élménnyel gazdagodhattunk, hogy egy nemzetközi szintű íjász verseny résztvevői lehettünk, és egy kellemes hétvégét tölthettünk jó baráti társaságban, hangulatban.

A pincehelyi csapat:

- Horváth Bernadett
- Horváth Zoltán
- Borbély Viktor
- Dömötör Zoltán
- Ifj. Szajkó István

A verseny szervezője a
Hunting BT. Keszthely volt.

Ifj. Szajkó István

Búcsú Mászlonypusztán...

1951-et írunk. Családom elhatározza, hogy meglátogatjuk Édesanyám testvérét Feri bátyámat Mászlonyban, mivel olyan nagy szeretettel hívtak bennünket a Szent István napi búcsúra.

Elérkezett a nagyon várt Vasárnapi nap. Édesapám reggel előkészítette a lovas kocsit, felpakolta a lovak ennivalóját, feltette számunkra a fideres üléseket és elindultunk az erdőn keresztül a búcsúra. 11 óra körül értünk oda. Már nagyon várt a család bennünket. Egy hosszú cselédház előtt álltunk meg, melyben öt család lakott. Mikor leszálltunk Mari ángyom meg is jegyezte:

- Ha nem jöttetek volna el bíz isten megharagudtunk volna, arra gondolván, hogy lenéztek bennünket!

Persze ez a megjegyzés csak félig vehető komolyan, mert abban az időben a rokonság szoros fenntartása volt a jellemző. Minden családnak 1 szoba, konyhája volt és egy kamra. A világítás petróleumlámpa volt. Ángyoméknál elemes kislámpát is felfedeztünk. Minden egyes lakás előtt kis virágoskert állt, futórózsákkal, amelyek az ereszig felkúsztak a ház falain. A földön a muskátlik minden színben pompáztak, volt ott többféle leander bokor is, rozmaring, és nagyon szép több színű dália is láttam. Ezek az emberek nem elveszett emberek voltak, igyekeztek a helyzethez képest mindent elkövetni, hogy szép és jobb legyen az életük. Mire a rövid kis nézelődésből bementünk a házba, már kész volt az ebéd. Volt ott minden jó,

pörkölt, rántott hús, kacsa pecsenye, az ebéd végére pedig kalács és rétes. Ebéd után ángyom aki nagyon talpra esett asszony volt, megmutatta a kis gazdaságukat. Megtalálható volt ott szinte mindenféle háziállat, tehén, disznó, kecske, birka, kacsák és csirkék. A veteményeskertjük is nagyon szép volt, amit még az uraságtól kaptak konyhakertnek. Mi gyerekek a szemle után unokatestvéreink vezetésével a pusztá felfedezésére indultunk. Mondták nézzük meg az Iskolájukat mert az is volt ott. Az intéző háza mellett állt ami ugyancsak rendben volt tartva. Egy tanító házaspár igyekezett a mászlonyi gyerekeket mindenre megtanítani. Volt énekkaruk, táncsoportjuk, és évente legalább kettő színdarabot előadtak. Az iskola előtt állt a harang, melyet déli 12 órakor és este 7 órakor az arra illetékes harangozó megcsendített. Ez a harangszó elhallatszott a pusztá minden részére. Majd megnéztük a tehén és ló istállókat is. Nekem a kisborjuk tetszettek, mert meg lehetett őket simogatni. Mariska unokatestvérem egy újabb ötlettel állt elő:

- Gyerünk le a tóhoz, oda jár a pusztá minden kacsája, libája úszkálni.

Le is futottunk. Ott annyi szárnyas jószág volt együtt, melyet azóta sem láttam. A vizet nem is lehetett szinte látni. Leültünk a partra és figyeltük az állatok lemerülését a víz alá. Emlékeim között ez egy felejthetetlen kép maradt. Nézelődés után futás haza, és kettő óra körül irány a búcsú. A búcsú az volt urasági parkban volt, még ma is magam előtt látom azokat a szép fenyőket és bokrokat, azt a sok rózsafát. A búcsú öt - hat sátorból állt melyben volt céllövölde, ajándék árusok és a búcsú központja a ringispil /körhinta / , melyet ki is használtunk többször is felültünk rá. Nem is gondoltam, hogy ilyen

sokan összejönnek egy pusztai búcsúra. A környékbeli pusztákról érkeztek főleg a vendégek, de voltak Dombóvárról, Kocsoláról is fiatalok. Este kértük édesanyámat és ángyomat, hogy menjünk el a búcsúi bálba el is mentünk, már délután szólt a zene, egy tangóharmonikás egy hegedűs és egy dobos fiatalember szórakoztatta az összegyűlt vendégeket. Emlékszem a hangulat nagyon jó volt, mi lányok körbe álltunk és táncoltunk míg valamelyik fiú fel nem kért bennünket táncolni. Úgy éjfél körül mentünk haza a bálból. Ángyom helyet csinált számunkra, kettesével aludtunk, mivel csak egy szoba konyha volt a rokonságnál, de mi így is nagyon jól éreztük magunkat. Többször hallottam, hogy a pusztán nincs élet és a nép nyomorban él, én többször ellátogattam Mászlonyba, de ezt egyszer sem tapasztaltam. Szépen kimeszelt házak, előttük virágoskert. Ha nem volt valaki lusta dolgozni annyi állatja lehetett amennyit akart. Ami még megfogott engem azaz összetartás, és egymás iránti tisztelet ami sokak szerint csak az ilyen kis közösségekben jöhetett létre.

Soha nem felejttem el azt a vendégszeretetet, amivel Feri bátyám és Mari ángyom körül vette a családunkat. Kora reggel indultunk haza. Feri bátyámnak és Mari ángyomnak megköszöntük a szíves vendéglátást, és szeretettel meghívtuk a családot szüretre. Meg is ígérték, hogy természetesen eljönnek, mi gyerekek nagyon örültünk, hogy szüretkor megint együtt lesz a rokonság.

**Az írás megjelent
Gyulasi Jánosné – Hegedűs Gyula
Régi idők emlékei c. könyvében**

Mi mindig búcsúzunk!

Valamitől mi mindig búcsúzunk. A széptől, a jelentől, egy átélt jelenségtől, szeretteinktől, vagy csak magától a surranó időtől távolodunk el akaratlanul. Rohanunk a megpróbáltatások forgatagában és észre sem vesszük, hogy meg kéne állni, örülni, körülnézni, mert az igazi boldogság az apró örömök ötvözete.

Most álljunk meg a némaság erejéig, engedjük szabadra gondolatainkat, hadd pihenjen a lelkünk. A mi hatalmas emberi lelkünk, ami 25 éven át még gazdagabbá, bölcsébbé formálódott. Azt hiszem mélyen fejet kéne hajtani hívőknek és nemhívőknek azért, hogy valamikor községünkbe olyan lelkipásztor került, aki megpróbált csak Adni az embereknek. Az aprónak keresztséget, a kicsiknek szeretetet, a fiataloknak életre társat, kinek nem volt hite, hitet vagy egy simogatást a belsőjéből, s mellette alkotott fáradhatatlanul.

Széppé varázsolódott segítségével templomunk, a korszerű fűtési rendszer beállításával óvtak bennünket a hidegtől. A „hidegség” számomra az elutasítást jelenti, az egymás iránti embertársi megtagadást. Pedig nagyon-nagy szükségünk van egymásra!

Csak keressük meg a legapróbb jó szándékot a szembejövővel, biztosan van lelke, melengessük egy kicsit és elfogad bennünket. Lelkiatyánk szívbemarkoló gondolatát hallottam az Isten házában a következő szavakkal: „Forduljunk minden embertársunkhoz szeretettel!” Elgondolkoztam ezen akkor, hiszen hozzátette, hogy az életben ez az egyik legnehezebb feladat. Mindenkihez szólt, a padban ülő hívekhez, a

járókelőkhöz, az éppen veszekedőkhöz és a gyűlölködőkhöz is. Kinek a szívébe beköltözik a szeretet, Jézus gyermekévé válik. Lehetséges ez?

Ha szeretünk, meghallgatunk, mindannyiunknak lesz Jézusa! Nem kell, hogy kimondjuk, csak önmagunkba rejtve melengessük ezt a csodálatos érzést. Nem kell. Hogy mással megvitassuk a mi elrejtett Jézusunk létezését, mert Ő csak a miénk, akik megtanultunk szeretni.

Ha jólesik, keressük fel templomunkat, s mélyedjünk el a csendjében. Ha gyakran megérinti az érzés belsőnket, hogy valaki hív, találkozzunk Vele az oltáriszentségben, de ha csak annyit érzünk, hogy jó nekünk, mert van templomunk, lelki atyánk, álljunk meg egy percre a köszönet jeléül.

Valaki elfáradt, szeretne kicsit megpihenni, hát búcsúzunk bölcsen, tisztelettel.

Óvta a lelkünket a káromlástól, a vádaskodástól, az irigységtől, a sivárságtól, ha nem is vettük észre.

Pergessük kicsit vissza az idő kerekét és megérezzük, hogy Ő mindnyájunknak lelki Atyja volt s most csendesen BÚCSÚZIK!

Halmi György apát úr nyugdíjba vonulásának alkalmából és a Pincehelyen eltöltött 25 év szolgálati idő köszönete képpen a lapunkban megjelent búcsúzó cikket

Hegedűsné Mezei Éva írta.

Felhívások – Reklámok – Közlemények és, ami esetleg kimaradt!:

(A szerkesztőség nem őrizz meg, és nem küld vissza kéziratokat, cikket! Az újságban megjelent cikkek tartalmáért a szerkesztőség nem vállal felelősséget!)

ÉRTESÍTÉS!

Értesítjük a község lakosságát, hogy a képviselőtestület 2001. július 9-én 19 órakor közmeghallgatást tart a Művelődési házban!

Minden érdeklődőt tisztelettel meghívunk ezen úton is!!

Képviselőtestület

HORGÁSZVERSENY!

Versenyt hirdet a Vörösmarty

Horgászegyesület!

Pincehelyen a Rajnakútnál!

2001. július 08-án reggel

06.00 órától

Nevezés: reggel 06-06.30 ig

Helyfoglalás: 07.30 ig

Verseny: 07.30 tól 11.30 ig

Díjazás két csoportban.

Nevezési díj felnőtteknek 700 Ft

Gyerekeknek ingyenes.

Nevezési díj tartalmaz

egy ebédet és sört vagy üdítőt.

Nevezés: Spaten sörözőben vagy a helyszínen.

Mindenkit szeretettel vár a rendezőség!

Tájékoztató!

Értesítem a kedves Olvasókat, hogy a Magyarok története c. elbeszélő költeményem már nem jelenik meg a lapban, mert a nyomdában van a kézirat, mely nemsokára meg fog jelenni könyv formájában.

Kérem, hogy akik szívesen olvasták a verset, vásárolják meg a könyvet, így elolvashatják az egész költeményt. A könyvben más versek és elbeszélések is lesznek. A könyv megjelenését és a megvásárlásának módját a Pincehelyi

Párbeszéd c. Lapban közlötteszem.

Tekintettel arra, hogy a könyv igen korlátozott számban jelenik meg, kérem a kultúrát támogató kedves

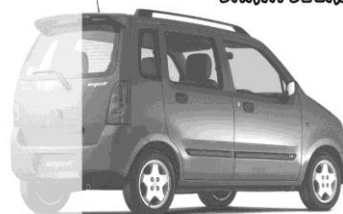
Olvasókat, hogy a vásárlást ne halogassák, mert előfordulhat, hogy nem jut mindenkinek.

Hegedűs Gyula

Nyári akció!

Ön viheti, mi fizetjük ki!

Most minden új Suzuki Wagon R+ hitelre történő vásárlásakor

hat hónap részletfizetést átvállalunk.

Számoljon: új autója így akár

200.000 Ft-tal is olcsóbb lehet!

Az idei nyár slágere: Suzuki Sedan 1.3 GLX

szervokormányval, centrálzárral, többféle színben, ajándék légkondicionálóval, már **2.199.000 Ft-tól**, csak a készlet erejéig!

Ajánlatunkban a legkedvezőbb hitelfeltételek:

**1.000.000 Ft hitel már havi 18.000 Ft-os törlesztőrészlétől,
500.000 Ft hitel már havi 9.000 Ft-os törlesztőrészlétől!**

Minden típusú használt autó beszámítása!

Használtautó-börze:

Ha nálunk vásárol használt autót, óriási választékkal, rendkívüli meglepetésekkel, **ajándék extrákkal várjuk Önt!**

Suzuki. Jól jár vele!

SUZUKI BARTA PAKS, Tolnai út 17. Telefon: 75/519-060, 20/96-13-499. Fax: 75/519-068

SUZUKI BARTA SÁRBOGÁRD, Köztársaság u. 147/A, Telefon: 25/518010 – 25/510-019-ig, 25/467-777

www.suzuki.bartasarbogard.hu

